

Ο „ΝΟΥΜΑΣ“ ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

Η ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ:
Γιὰ τὴν Ἑλλάδα Δρ. 10.—Γιὰ τὸ ἔξω-
τερικὸ φρ. 10
10 λεπτὰ τὸ κάθε φύλλο λεπτὰ 10

ΠΟΥΛΙΕΤΑΙ: Στὰ κιοσκία τῆς Πλατείας
Συντάγματος, Ὁμονοίας, Ὑπουργείου Οἰ-
κονομικῶν, Σταθμοῦ Τρεχιοδρόμου (Ὁ-
φθαλμιατρεῖο) Σταθμοῦ ὑπογείου Σιδηρο-
δρόμου (Ὁμόνοια) στὸ καπνοπωλεῖο Σαρρῆ
(Πλατεία Στουρνάρα, Ἐξάρχεια) καὶ στὸ
βιβλιοπωλεῖο «Ἐστίας» Γ. Κολάρου.

Ἡ συνδρομὴ του πληρώνεται μπροστὰ
κ' εἶναι γιὰ ἕνα χρόνο πάντοτε.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

Κ Α Ι

ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΤΑ ΡΟΥΒΛΙΑ

τὰ Ρωστικά καὶ τὸν Πανσλαβιστικὸ δάχτυλο—
τὸν ἐπάρατο!—καιρὸς νὰ τὰφήσουμε κατὰ μέ-
ρος. Καιρὸς τώρα νὰ σκεπτοῦμε καὶ λίγο σο-
βαρά, λίγο σὰν ἄντρες μεστωμένοι, κ' ὄχι σὰν
παιδιὰ ἀνέητα, ὅπως σκεφτόμαστε πάντοτε.
Καιρὸς νὰ θυμηθοῦμε κάποια καθήκοντα ἱερὰ
ποῦχομε σ' ἕνα ἔθνος μεγάλο—τὰ καθήκοντα
τῆς εὐγνωμοσύνης ποῦ θέλουμε νὰ πιστέψουμε
πὼς ποτὲ δὲν μᾶς ἔλειψε—στὴ Ρωσσία ποῦ
μάχεται σήμερα παληκαρίσια γιὰ τὴν τιμὴ τῆς
μ' ὄχτρο μεγάλο καὶ πανίσχυρο σὰν κ' αὐτήν.

Τὶ χρωστάμε στὴ Ρωσσία, τὸ ξέρουμε. Καὶ
μονάχα οἱ στραβοὶ δὲ βλέπουν τί μπορούμε νὰ
ἐλ. ἴζουμε μιὰ μέρα ἀπ' αὐτήν, ἀφοῦ εἶναι ἡ

νῶντας τὸ κεφάλι του. Ἀφ' ἑμὲ παπαδιά! Ἀμ βέβαια,
γιὰ νὰ μᾶς γένῃ μιὰ τέτοια καταστροφὴ, θὰ πῇ ὅτι κατὶ
χρυσουζιά γίνονταν στὸ σπίτι. Καὶ τώρα νὰ θελήσω
νὰ τῆς κάμω παρατήρησες εὐτὺς θὰ μὲ πάρῃ ἀπὸ τὰ μά-
τια, κ' εὐτὺς θὰ βρῇ αἰτία νὰ γλυστρίσῃ. Θὰ μοῦ πῇ δι-
λαδὴς πὼς τὸ 'χε γι' ἀνάμα, πὼς τὸ φύλαγε γιὰ γιαντρικὸ
καὶ δὲν ξέρω πόσα ἄλλα κουραφέλια. Ὅσο γιὰ τὸ στόμα
τῆς ποῦ μύριζε κρασί, δὲ βαρύνει! Εἴμ' ἀγκαστρω-
μένος, καὶ μυρίστηκα πρᾶμα, κ' ἀποθύμησα.

Θὰ μοῦ πῇτε τώρα: πὼς δὲ μπόρεσε νὰ καταλάβῃ
τόσον καιρὸ ὁ παπᾶς τὸ μυστικὸ τῆς παπαδιάς, ἀφοῦ κάθε
μέρα πάνω κάτω τὸν ἔτρωγε καὶ κάθε μέρα τὸν ζούσε ἡ
κυρὰ πρεσβυτέρα;

Δὲ μπόρεσε νὰ τὸ καταλάβῃ, γιατί ἡ κυρὰ πρεσβυ-
τέρα ἔπαινε τὰ μέτρα τῆς. Ἦξερε ποτὲ εἶχε ἀνάγκη γιὰ
ξύσιμο ὁ παπᾶς κ' ἐτοιμάζονταν. Ἀλλοτε εἶπινε καφὲ
κ' ἄλλοτε μασοῦσε κανέλλα καὶ γαρούφαλλα. Ἐκεῖνο τὸ
μεσημέρι ὅμως ὁ παπᾶς ξύπνησε προτῆτερα ἀπὸ τὴν τα-
χτικὴ τὴν ὥρα, κ' ἡ παπαδιά τότες εἶχε ἀνεβῇ ἀπὸ τὸ
κατώϊ, καὶ δὲν πρόφτασε νὰ μασήσῃ κανέλλα καὶ γαρού-
φαλλα. Καὶ τ' ἄλλο αὐτὴ τὴν φορὰ τὸ 'χε τραβήξει παρα-
πάνω, ἐπειδὴ εἶχε λύπη ποῦ τῆς ἄφηνε γειὰ τὸ κρασί
τῆς ταμιζάνας.

μόνη ἄδυνατη ἐπὶ τὴν ἀπορροήν αὐτὴν βλάψωφελῆσθαι,
καὶ νὰ μᾶς βλάψῃ, ὅσο καμμι ἄλλη. Γι' αὐτὸ
λοιπὸν πρέπει πάντα τὴν ἀγάπῃ τῆς νάχομε
καὶ νὰ γελᾶμε μὲ τοὺς παπαρδελάδες ὅταν φυ-
σοῦν τὰ σάλια τοὺς ἐναντίον τῆς καὶ ξεφωνί-
ζουν πὼς πρέπει καὶ τὸν πόλεμο ἀκόμα νὰ τῆς
κηρύξουμε—τὸ εἶπαν κ' αὐτὸ κάποτε οἱ ἄλι-
τήριοι!—«γιὰ νὰ διεκδικήσουμε τὰ προαιώνια
κ' ἀναφαίρετα δικαιώματά μας».

Ἔτσι μιλῶν οἱ παλαβοί. Οἱ φρόνιμοι ὅμως
μιλοῦν φρόνιμη γλῶσσα κ' εὐχονται γκαρ-
διακὰ νὰ νικήσουν οἱ Ρῶσοι. Δὲν ἀκόμα οἱ
φρόνιμοι πατριῶτες πὼς ἕνα ἀπὸ τὰ Βασιλό-
πουλά μας ἔπρεπε νὰ βρίσκεται σήμερα στὸ
πλευρὸ τῶν Ρῶσων καὶ νὰ πολεμᾷ μαζί τους,
γιὰ νὰ δείχνῃ ἔτσι ἡ ἐπίσημη Ἑλλάδα πὼς
συμμερίζεται τὸν ἀγῶνα τοὺς καὶ πὼς, ἀφοῦ
εἶναι μικρὴ κ' ἄδύνατη καὶ δὲν ἔμπορεῖ νὰ
βοηθήσῃ ἕνα τέτοιο κολοσσὸ σὰν κ' αὐτήν,
τῆς στέλνει ἕνα ἀπὸ τὰ ἐκλεκτά τῆς παιδιὰ
γι' ἀπόδειξη τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εὐγνωμοσύ-
νης τῆς.

Ἄν δὲν ἔγινε αὐτό, εἶναι ἀκόμα καιρὸς νὰ
γίνῃ. Πρέπει ἕνα ἀπὸ τὰ Βασιλόπουλα νὰ πάῃ
στὸν πόλεμο. Οἱ Ρῶσοι θὰ κατενθουσιαστοῦν
γι' αὐτὸ καὶ θὰ μᾶς τὸ καλοπληρώσουν. Μὰ
καὶ μεῖς ἐδῶ δὲ θὰ πᾶμε πίσω στὸν ἐνθουσια-
σμὸ, νὰ βλέπουμε ἕνα Βασιλόπουλό μας νὰ ρί-
χνεται παληκαρίσια στοὺς κινδύνους καὶ νὰ πο-
στομώνῃ μὲ τίς πράξεις του τοὺς σιχαμένους
δημοκόπους ποῦ νύχτα μέρα φωνάζουν πὼς τὰ
Βασιλόπουλά μας ἄλλην ἔγνοια δὲν ἔχουν παρὰ
πὼς νὰ ραχατεύουν καὶ νὰ γλεντοῦν.

Μ' ΟΛΗ

τὴ Μαωραϊτικὴ πονηριά του, τὴν ἔπαθε Κορφαίτικα ὁ
Μπαρμπά-Θωδωρὴς στὸ ζήτημα τῆς φορολογίας τοῦ
οἴκου. Περίμενε νὰ δημοκοπήσῃ ὁ ἄμειρος ἀπάνου
σ' αὐτό, περίμενε νὰ φωνάξῃ πὼς ἡ ἀτάσθαλι καὶ
ἀντιπατριωτικὴ Κυβέρνηση φορολογεῖ ἀυστοῦλως
καὶ μακουργῶς καὶ αὐτὸν ἀκόμα τὸν ἄρστον τοῦ φι-
λάτου λαοῦ, περίμενε νὰ ἐκτοξεύσῃ τοὺς σιελώδεις
κεραυνούς του κατὰ τὸν ὑπονομευόντων τὸ Σύνταγμα
καὶ κατὰ τὸν οὐρανὸν τοὺς θεομούς, περι-
μενε—καὶ τί δὲν περίμενε ἡ γρηλατοῦ τῆς Καρνα-

λοῦ,—μὰ ὁ τσαχπίνης Κορφαίτης μὲ μιὰ ἐπιτήδεια
τιμονὰ τραβήχτηκε ἀπὸ τὸ σκοπέλο τῆς δημοκο-
πίας του καὶ τὸν ἀνάγκασε νὰ κατατυπῇ τοὺς κερα-
νοὺς του.

Βλέπετε, πὼς μονάχα γιὰ τὴν τρικλοποδιὰ μι-
λοῦμε κ' αὐτὴν θαυμάζουμε. Τάλλο, ποῦ ἡ Κυβέρ-
νησι ἀντὶ νὰ φορολογήσῃ τὸ σῆμα, ἐφορολόγησε
ἄλλα πράγματα, δὲν μᾶς ἐνθουσιάζει καθόλου, ἀφοῦ
ξέρουμε πολὺ καλά πὼς καὶ ἡ καινούργια αὐτὴ φο-
ρολογία, ὅπως καὶ κάθε ἄλλη φορολογία, δὲν ἔχει
οὔτε θάχῃ ποτὲ κανένα ἄλλον σκοπὸ γενικώτερο,
παρὰ νὰ θροφέται τὸ κηφηναρὶ τοῦ κόμματος καὶ
νὰ τραβοῦν τὴν ἀποζημιωσοῦλα τοὺς οἱ βουλευτές.
Ἄν θαρροῦτε πὼς ἀπὸ τοὺς φόρους αὐτοὺς παίρνει
τὸ μερικὸ τῆς καὶ ἡ Πατριδα, νὰ μᾶς συμπαθᾷτε.
Θὰ πῇ πὼς δὲν ἔχετε διαβάσει ποτὲ τὰ πρακτικά τῆς
Βουλῆς καὶ πὼς εἶσατε σιχαβοὶ καὶ δὲ βλέπετε ποῦ
πᾶνε τὰ ἑκατομμύρια ποῦ βγαίνουν κάθε χρόνο ἀπὸ
τὸν ἴδρωτα κ' ἀπὸ τὸ αἷμα μας.

ΘΕΛΕΤΕ

νὰ δῆτε τὸ ξεβιδωμά τῆς Πολιτείας; Μὴ πατε μα-
κρὰ. Κοιτάχτε πὼς φέρνουνται οἱ δασκάλοι ἀπέναντι
τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας ἀπάνω στὸ ζήτημα τῶν
ἐκπαιδευτικῶν νομοσχεδίων. Ὑβριστικώτατα καὶ
ἀντιπειθαρχικώτατα. Οἱ δασκάλοι μάλιστα τῆς Δη-
μητσάνας μ' ἕνα ἔγγραφόν τους, ποῦ δημοσιεύτηκε
προχτὲς ἀκόμα στὴν «Ἀκρόπολη», τὸ παραξενωτά-
κισαν. Μόνο ποῦ δὲν τὸν ἔβρισαν κ' ὡς ἄτομο τὸν
Ὑπουργό, δηλ. τὸν προϋπαρξάνον τους.

Νὰ ποῦμε ὅμως καὶ τάλλο, τοῦ στραβοῦ τὸ δί-
κιο. Γιὰ νὰ μιλοῦνε ἔτσι οἱ δασκάλοι, θὰ πῇ πὼς
ξέρουν πολὺ κλά, πὼς ἔχουν πειστῇ, ὅτι ἐκεῖνο
ποῦ σκέφτεται νὰ κάμῃ ὁ κ. Στάης, δὲν τὸ κάνει
γιὰ τὸ καλὸ τῆς Πολιτείας, ἀλλ' ὁ Θεὸς ξέρει ἀπὸ
ποιοὺς ὑπολογισμοὺς κομματικὸς ἢ προσωπικὸς ἢ
ἀπὸ ποιά ἀνόητη ἰδέα παρακινούμενος.

Μόνον ἔτσι θάναί τὸ πρᾶμα, γιατί ἀλλοιῶτα
δὲ δικαιολογίεται τὸν δασκάλων τὸ φέριμο. Ἄν
φέρνουνται ἀντιπειθαρχικά, φταίει ὁ Ὑπουργός
ποῦ τοὺς ἀναγκάζει νὰ φέρνουντ' ἔτσι, ὅπως φταίει
κ' ὁ ἀξιωματικὸς γιὰ τὸν στρατιωτὴ ἐκεῖνο ποῦ δὲν
τὸν ἀκούει ὅταν τὸν στέλνει νὰ σκοτωθῇ, ὄχι γιὰ
τὴν πατριδα, ἀλλὰ γιὰ νὰ κλέψῃ μιὰ γίδα ποῦ θὰ
τὴν ξεκοκκαλίσῃ ὁ καπετάνιος μὲ τὴν παρέα του.

Ε.

Ἦστερ' ἀπ' αὐτὴ τὴν σπουδαία τὴν ἀνακάλυψιν ὁ παπᾶς
δὲν ἔλειψε νὰ ἰδῇ καὶ δεύτερη φορὰ τὸ βουταί, μὰ δὲν
εἶχε παρὰ μόνο ξερὸς δοῦγες. Δὲν ἐμνηστε καμμιὰ ἀμφι-
βολία λοιπὸν, ὅτι ἡ πηγὴ ποῦ 'χε ποτίσει τὸ στόμα τῆς
παπαδιάς ἦταν ἡ ταμιζάνα, ποῦ θὰ πῇ τὸ βουταί.

Κι ὁ καημένος ὁ Παπασπύρος σκέφτεται τώρα πὼς
ν' ἀποχειριστῇ τὴν συβία του, ποῦ μὲ τὴν χρυσουζιά τῆς
χάλασε τὴν σειρά τοῦ σπιτιοῦ. Γι' αὐτὸ τὸ πρᾶμα δὲν εἶχε
κ' ἄδικο νὰ σκέφτεται ὁ παπᾶς, γιατί ἡ παπαδιά του λόγια
δὲ σήκωνε. Ἄν τολμοῦσε μάλιστα νὰ τῆς ἔδινε νὰ κατ-
λάβῃ πὼς εἶχε ὑποψία σ' αὐτήν γιὰ τὸ κρασί, ποῦ ἔ-
λειπε, ἦταν φόβος νὰ κακιοθῇ καὶ νὰ μὴ τοῦ κρίνῃ ἕνα
χρόνο. Κ' ὁ αἰδουσιμώτατος θὰ ὑπόφερνε κάθε ἄλλο σ'
αὐτὴ τὴν περίστασι, ὄχι ὅμως καὶ τὸ κάκισμα τῆς πα-
παδιάς, ποῦ ἦταν ἡ μόνη του παρηγοριά ἀπὸ τὴν μέρα ποῦ
στερεύτηκε τὸ κρασί.

Ἄλλὰ καὶ τί θὰ κέρδιζε ὁ φουκαρᾶς, ἂν μάλωνε μὲ
τὴν παπαδιά του; Νὰ καταλάβῃ τὸ μυστικὸ προτῆ-
τερα, θὰ 'χε κέρδος βέβαια! τώρα ὅμως, ποῦ ἦταν ἄδεια
καὶ τὸ βουταί κ' ἡ ταμιζάνα, τὰ λόγια δὲν ἐπίαναν τόπο
Ὅσο γιὰ τὸν ἄλλο τὸν καιρὸ, θὰ 'παινε τὰ μέτρα του

μὲ τρόπο, ποῦ ὄχι ἡ παπαδιά, μόνον οὔτε ὁ διάλογος—Θεὶ
μου σχώρεσέ με—νὰ μὴ τὸν γαλάσῃ.

«Καὶ ὅμως—σκέφτεται πάλι—νὰ κάμῃ ἕνα τέτοιο
πρᾶμα ἡ παπαδιά, καὶ νὰ 'χῃ τὴν ἰδέαν πὼς δὲν τὸ ξέρει
κανένας, δὲν τὸ βρῖσκω καλὸ. Μοῦ φαίνεται σὰ δαιμονο-
πείραξη, γιατί τοὺς ξέρει τί γίνεται καὶ κατόπι. Κ' ἐπειτα
μπορεῖ νὰ θαρρῇ πὼς δὲν εἶναι κ' ἁμαρτία ὄντας κάμῃ
χρυσουζιά χωρὶς νὰ τὸ μάθῃ κανένας, καθὼς μερικοὶ
ποῦ νομίζουν πὼς ὁ Θεὸς δὲ βλέπει κάτω ἀπὸ τὰ κερα-
μίδια».

«Κι ἂν δὲν ἔχῃ φταίξιμο ἡ καημένη ἡ παπαδιά, καὶ
κολάζομ' αἰτία; Ναι, κ' αὐτὸ γένεται, μὰ ἡ μυρωδιά
ποῦ 'χε στὸ στόμα τῆς; Τὸ κρασί πῶς ἡ ταμιζάνα;»

«Ὡ! αὐτὰ ἦταν σημάδια, ποῦ δὲ μπόρουσαν νὰ βγά-
λουν, οὔτε τὸν παπᾶ ἀπὸ τὴν ὑποψία, οὔτε τὴν παπαδιά
ἀπὸ τὴν ἐνοχλή».

Τέλος ἀφ' οὗ ἀνακατώθηκαν κάμωσι ὥρα αὐτὲς οἱ
σκέψεις στὸ κεφάλι του, ἀποφασίζει, ὄχι μόνον νὰ μὴ
κάμῃ τὸν παραμικρὸν λόγο στὴν παπαδιά, ἀλλὰ καὶ νὰ
ξαναρῶσῃ πάλι τὴν ταμιζάνα ἐκεῖ ποῦ τὴν ἔδρε, καὶ νὰ
πασκίσῃ νὰ πιάσῃ κ' ἄλλα σημάδια στὸ μέλλο, μὰ καὶ
νὰ γυρίσῃ τὴν συβία του μὲ τρόπο στὸν ἴσιο δρόμο.

ὅλα τὰ ξένα στὸν τόπο μας, δὲν ἔχουν νὰ μείνῃ ἀπαρῶνται καὶ ἡ «Παλαιστίνιος Ρωσική ἑταιρεία».

Ἐτοιμάζεται, λένε, καὶ μιὰ δική μας τέτοια, μὲ τὸν ἴδιο τίτλο, ἀλλὰ μ' Ἑλληνικώτατο πρόγραμμα. Σὰς φτάνει νὰ μάθετε πῶς μέσα σ' αὐτὴν θάναε ὁ Κεχηνάτος καὶ ὁ Ἡλιθόπουλος, οἱ δύο αὐτοὶ Σιαμαῖοι μεγαλοφράτῳρες τῆς Ρωμιοσύνης, γιὰ νὰ μαντέψετε τὸ ἔργο τῆς ἑταιρείας αὐτῆς, ἡ ὁποία ὅσο κι' ἂν βαρυστῇ «Παλαιστίνιος», θὰ μείνῃ Ρωμεικὴ μὲ τὰ ὅλα τῆς.

Λόγια, λόγια, λόγια, Ὁράτιε, ποὺ κάποτε ἐξαργυρώνονται καὶ τοὺς μετρητοὺς.

ΣΑΣ ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΜΕ

νὰ μὴ γελάσετε καθόλου γι' αὐτὸ ποὺ θ' ἀκούσετε, ἀφοῦ πρόκειται γιὰ πατριώτες μας ποὺ ὅσες χοντροανοησίες κι' ἂν γράφουν εἶναι ἐπὶ τέλους πατριώτες μας καὶ πρέπει νὰ τοὺς λυπηθῶνται κανένας.

Λοιπὸν οἱ «Καιροὶ» ἔγραψαν τὶς προαλλες πῶς παραινόμενος διορίστηκε ὁ Ψυχάρης καθηγητῆς... στὰ Παρίσια καὶ πρέπει ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνηση... νὰ λαβῇ τὰ μέτρα τῆς !!! Ὁ δὲ κ. Ἀστακὸς ἡ Παρωδίτης — καὶ τὰ δύο ἐσπερινὰ ψευτονόματα τοῦ κ. Κουρούπη — πλειοδοτῶντας στὴν ἀνοησία, ἐζήτησε τὴν ἐπέμβαση (θεέ μου, λυπήσου τὰ κεραμίδια μας!) τοῦ Πρέσβη μας, τοῦ κύρ Νικολάκη τοῦ Ντεληγιάννη, γιὰ τὸν παραινόμενο αὐτὸ διορισμό!

Τὸ δυστύχημα εἶναι ποὺ ἡ Κυβέρνησή μας παρασύρθηκε ἀπ' ὅλ' αὐτὰ καὶ πῆρε τὸ ζήτημα στὰ σοβαρά. Καθ' ὃ δὲ ἀσφαλῶς πληροφοροῦμεθα ἡ «ὥς ἐξ ἀξιοπιστοῦ πηγῆς μακροβόμων» (διαλέχτε ὅποιο θέλετε ἀπὸ τὰ δύο αὐτὰ δημοσιογραφικὰ μαντουλάκια) ὁ κ. Ἰπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν παρέπεμψε τὸ ζήτημα εἰς τὸ Νομικὸν Συμβούλιον, ἀνυμνῶν δὲ τὴν ἀπόφασίν του διὰ νὰ προβῇ εἰς τὰ δέοντα διαβήματα παρὰ τῇ Γαλλικῇ Κυβερνήσει, ὅπως τὴν ἐξαναγκάσῃ νὰ πόλυσῃ τὸν παραινόμενος διορισθέντα εἰς τὸ Γραμματχοδιδοκαλεῖον τῆς Φολεγιάνδρου.

Ὁ κ. Ἀστακὸς ἡ Παρωδίτης ἀπεφάνητο ἐν τῷ σχετικῷ πρὸς τὴν Ἑλλήν. Κυβέρνησιν ὑπομνήματί του, ὅτι τὰ ἔργα τοῦ αμαθοῦς Ψυχάρη ἔχουν τὴν ἀξίαν ποὺ ἔχει ὁ πηλὸς τῶν ρεῖθρων καὶ τὴν ἐκτίμησιν ποὺ ἔχει κάθε βέβηλον πρᾶγμα.

Δὲν κάνει νὰ γελάτε! Σὰς τὸ εἶπαμε καὶ παρὰπάνω.

ΣΤ.

Ἡ παπαδιά ὕστερ' ἀπὸ τὴ σκηνή, ποὺ συνέβηκε γιὰ τὴ μυρωδιά ποὺ ἔχε τὸ στόμα τῆς, θύμωσε κ' ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι. Πῆγε καὶ κάθισε ὡς τὸ βράδυ στῆς ἀδερφῆς τῆς. Λούστηκε κιόλας ἐκεῖ ἐπειδὴς ἦταν σαββάτο. Τὸ βράδυ δὲμος γύρισε στὸ σπίτι, ἀφοῦ πῆρε τὴν ἀπόφασιν νὰ μὴ τοῦ κρίνῃ τοῦ παπᾶ, ποὺ τῆς εἶχε χαλάσει μὲ τέτοιο τρόπο τὴν καρδιά.

Καὶ σοὺ ἔχε ἓνα γινάτι δντας θύμονε! Σωστὸ ἀρβανίτικο. Φανταστῆτε ποὺ δὲν τοῦ εἶπε οὔτε καληῶρα. Ὁ παπᾶς δὲμος ποὺ ἤξερε τὸ σφυγμὸ τῆς, ἄλλαξε τὸ φύλλο καὶ ἀρχίνησε νὰ τὴ χαϊδεύῃ μὲ γλυκὰ λόγια. Σοὺ ἦταν κ' ἐκεῖνος ἓνας μαργιόλος! Αὐτὴ τὴ φορὰ μάλιστα ποὺ ἦταν ἡ παπαδιά λουσιμένη καὶ ἀστραφτε τὸ πρόσωπό τῆς, καὶ φαίνονταν σὰ κοπέλλα, πῆρε μέτρα νὰ παίξῃ τὸ μέρος τοῦ δπως τὸν σύφερενε.

— Ἀγαπημένη μου, ἀρχινᾷ, δίχως κἄτι σὲ βλέπω ἀπόψε οὔτε καληῶρα δὲν εἶπες. Ἡ κρύωσις τίποτε ποὺ λούστηκες; Ἀμ δὲν κάθουσαν, εὐλογημένη, νὸ σῶχυνα ἐγὼ νερό, μόνε πῆγες δὲς νὰ σε χτυπήσ' ἀγέρας; Ἐχει γοῦστο δὲμος νὰ τὰ πῆρες γιὰ σωστὰ ποὺ σὲ χωράτῃς σήμερα καὶ μ' ἀπαράτησες κ' ἔφυγες;...

12 ὁδὸς Ὁμήρου

Ἐν Ἀθήναις τῇ 23 Ἰανουαρίου 1904

Κύριε Γ. Μαρκέτη.

Manchester

Ἀνέγνωσα εἰς τὴν «Οἰκονομικὴν Ἑλλάδα» μίαν ἐπιστολήν σας. Ἐπειδὴ εἰμαι Ἑλλήν καὶ κατὰ συνέπειαν δὲν ἐννοῶ τὴν γλῶσσάν εἰς τὴν ὁποίαν γράφετε, ἀρ' ἑτέρου δὲ ἐνδιαφέρομαι εἰς τὰ οἰκονομικὰ τοῦ τόπου μου, σὰς παρακαλῶ νὰ μεταφράσητε ἐλληνιστὶ τὴν ἐν λόγῳ ἐπιστολήν σας καὶ μὲ ἀποστείλῃτε τὴν μετάφρασιν, θέλετε δὲ τὰ μέγιστα μὲ ὑποχρεώσεαι.

Διατελῶ πρόθυμος
Χ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ

×

Ἀξιότιμε κ. Δημητριάδη.

Μετά χαρᾶς ἀπαντῶ στὸ γράμμα σας, γιὰτὶ βλέπω ἀλήθεια πῶς μπορῶ νὰ σὰς φανῶ χρήσιμος. Μάθετε λοιπὸν πῶς τὸ γλῶσσαν θέλει περισπωμένη.

Δικός σας
Γ. ΜΑΡΚΕΤΗΣ

* Τὰ δύο αὐτὰ γράμματα, ποὺ μὲ πολλὴ εὐγένεια μὰς τὰ παραχώρησε ὁ κάτοχός τους, τὰ δημοσιεύουμε γιὰ νὰ δῆτε πόσο βαθιὰ μερικοὶ πατριῶτες μας ἀντιλαμβάνονται τὸ γλωσσικὸ ζήτημα, ἀνομιολογοῦντες μὲ τὴν χάρη πῶς ἡ γλῶσσα ποὺ μιλοῦν δὲν εἶναι Ἑλληνικὴ.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Θαυματοποιός. Τώρα, Κύριοι καὶ Κυρίες, θὰ γίνῃ τὸ μεγάλο θέμα τῆς βραδιάς. Βλέπετε ἀπὸ τὸ ντουλάπι; Θὰ παρακαλέσω μιὰ κυρίε ἀπὸ τὸ θέατρο ν' ἀνεβῇ ἐδῶ ἀπάνου στὴ σκηνή καὶ νὰ μπεῖ στὸ ντουλάπι. Τότε θὰ κλείσω τὸ ντουλάπι. Ὅταν ἀνοίξω πάλι, ἡ Κυρία θὰ ἔχει γίνῃ ἀφαντὴ δίχως ν' ἀφίσει ἔχνος πίσω τῆς....

Ἄντρας. (τῆς γυναικὸς του). Λιλιῆ, γιὰτὶ νὰ μὴν πῆς ἐσύ, ἀγάπη μου, ἀφοῦ παρακαλεῖ τοῦ λόγου του...

Δούλα. (φέγγοντας). Τὸ ξέρω, θὰν τὸ μετανιώσης, κυρά, θὰ λυπηθεῖς σὰ μὲ χάσεις....

Κυρά. Δὲν πειράζει, δὲν πειράζει, φθάνει νὰ μὴ χάσω καὶ τίποτε ἄλλο.

Ἡ παπαδιά, καθὼς εἶπαμε, εἶχε ἀποφασίσει νὰ μὴ τοῦ κρίνῃ καὶ νὰ τοῦ κάμῃ τὸ βαρὺ, ἐπειδὴς εἶχε τὴν ἰδέαν πῶς ὁ παπᾶς θὰ ἐξακολουθοῦσε τὴ σημερινὴ τὴ φράδα, ἀλλ' ἅμα τὸν εἶδε νὰ τῆς κρένῃ μὲ τέτοιον τρόπο πίστεψε πάνω-κάτω πῶς τὴν ἱστορία τῆς μυρωδιάς τὴν ἀστόχησε, καὶ ἀποφάσισε ν' ἀλλάξῃ καὶ αὐτὴ τὸ φύλλο. Μ' ὅλα ταῦτα δὲ θέλησε νὰ ταπεινωθῇ ἀμέσως, καὶ ἀρχίνησε μ' ἄγριον τρόπο.

— Θέλεις καὶ νὰ μοῦ κρίνῃς κιόλας, τοῦ λέει, καὶ νὰ γυρίσης τὸ φταίξιμό σ' ἐμένα πῶς σ' ἄφησα κ' ἔφυγα, ἀφοῦ ἐσὺ στὰ καλά καθούμενα μ' ἔκαμες μεθυσμένη;

— Μπὰ Χριστὸς καὶ Παναγιά, ἀγαπημένη μου! Ἐγὼ ὁ καημένος σοὺ εἶπα ἓνα χορατὸ μ' ἄθωότητ, δὲ σ' εἶπα μεθυσμένη.

— Χορατὸ ἦταν ἐκεῖνο; Ἐτσι εἶναι τὰ χορατὰ; Εἶχαν τόπο ἐκεῖνην τὴν ὥρα τέτοια λόγια;

— Μπρέ, παπαδιά μου, μπρέ εὐλογημένη μου καὶ ἀγαπημένη μου, ἐσὺ ἔχεις παράπονο ἀπὸ τ' ἐμένα, ποὺ σ' ἔχω ψηλὸ καμάρι καὶ δὲ σοὺ εἶπα μιὰ φορὰ παρέκει στέκα;

— Ὅχι, ἔχεις ἐσὺ παράπονο ἀπὸ τ' ἐμένα, ποὺ δ, τι μοῦ λές ποτὲ δὲ σοὺ λέω ὅχι, καὶ σήμερο—ἐξακολουθεῖ μὲ παράπονο πλεῖα—μῶκαμες τὴν καρδιά κομμάτια, κ' ἐπῆγα στὴν ἀδερφή μου κ' ἔχουσα πικρὰ δάκρυα.

— Συμπάθησέ με, παπαδιά μου, συμπάθησέ με,

Κασιδάκις. Ἄ, δὲν ὑποφέρεται πιά! Ἀκούς νὰ μὲ πῇ συκοφάντη.... νὰ μοῦ βρεῖ λάδια ἀφτὸς ὁ Πάλλης! Δὲν ἔχει, θὰ τὸν προκαλέσω, θὰ χτυπηθῶμε....

Μονστριώτης. Ἐτσι πρέπει, μάλιστα. Τίποτε ἀνώταρο, ὀφηλοτερον παρὰ νὰ πολεμεῖς γιὰ τὴν ἀλήθεια.

Μιμής. Ἀκούω πῶς πῆγες κυνῆγι μὲ τὸν Μπεμπέκο τὴν περασμένη βδομάδα. Τίποτα καλὸ;

Γιάνης. Περὶφημο!

Μιμής. Ἐτσι ἔ;

Γιάνης. Βέβαια. Δὲ βλέπεις ποὺ γύρισα πάλι ζωντανός;

Τὸ ἀνθρώπινο καρμὶ, μὰς μαθαίνει ἡ Χυμιά, ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸν κροχὸ καὶ τ' ἀσπράδι: 1200 ἀδγῶν τῆς δρ-νιθας. Χωρὶς νὰ λογαριάσουμε τὸ νερὸ ποὺ περιέχει, μπορεῖ νὰ προμηθεύει καὶ τ' ἀκόλουθο ὕλικό.

Σίβερν 7 χοντρῶν καρφιδῶν.

Πάχος 18 κερῶν.

Κάρβουνο 9,000 κοντυλιῶν

Φώσφορο 20,800 σπέρτων.

Ἀλάτι 20 κουταλάκια.

Ζάχαρι 59 οὐλόους.

Ἀέριο ἀρκετὸ νὰ σηκώσει ὁλόκληρο ἀερόστατο.

Χήρα. Μοῦ χρειάζεται κάποιος ποὺ θὰ δουλέψῃ μέσα στὸ σπίτι, θὰ πηγαίνει θαλήματα, θ' ἀκούει κάθε μου προστάγι, δὲ θ' ἀπαντᾷ ἐταν τότε μαλάνω, καί...

Ἰπποψήφιος δούλης. Τότε, κυρά, σοὺ χρειάζεται σύζυγος, ἔχει δούλος.

Σουφρώνης. Τὸ ὁμολογῶ, εἰμαι πάντα χωμένος μέσ' στὰ χρέη ὡς στὴν κορφή. Μὰ δὲ φταίω κι' ὅλας ἐγὼ, εἶναι ἔτσι τῆς τύχης μου.

Φίλος. Πῶς, τῆς τύχης σου;

Σουφρώνης. Νά, ἀδερφέ, εἶναι τῆς τύχης μου νὰ κάνω τέτια καλὴ ἐντύπωση στὸν κόσμον, ποὺ θέλει σώνει καὶ καλά νὰ μ' ἐμπιστέβεται πάντα.

— Τί μετριόφρονες ἄνθρωποις ἀφτὸς ὁ Κασιδάκις! Δὲν ἔχει τέρι στὸν κόσμον, σοὺ λέω...

— Σὰ νὰ ποῦμε, δὲν καμαρώνει, δὲν ἔχει φαντασίες;

— Μήτε ἰδέα! Καμμιὰ φαντασία δὲν ἔχει, ἂν καὶ τ' ὁμολογεῖ πῶς κάθε ἄλλος ἄνθρωπος στὸν κόσμον, ἂν ἀποχτήσῃ τὴ δική του ἐπιστήμη, θὰ καταντήσῃ φαντασμένος.

— Πρέπει νὰναι ἐπικίνδυνο πρᾶμα, ρε Γιάνη, νὰ εἰσαι πυροσβέστης.

— Εἶναι, ρε Κώστα. Οἱ παραμάνες δὲ σ' ἀφίνουν ἡσυχία.

Ο ΡΕΦΕΝΕΣ

χρυσή μου, ἂν σῶφταιξα. Κ' ἐνῶ ἔλεγε αὐτὰ τὰ λόγια σηκώθηκε καὶ πῆγε νὰ τὴν ἀγκαλιάσῃ.

Ἐκεῖνη δὲμος τραβήχτηκε καὶ γύρισε ἀπὸ τὴν ἄλλη τὴ μεριά μὲ βουρκωμένα μάτια.

— Δὲ θέλω, τοῦ λέει, ἀφῆσέ με!

— Σ' ἀφῆνω, παπαδιά μου, σ' ἀφῆνω, μὰ θέλω νὰ μὴ ναι ἡ καρδιά σου χαλασμένη.

— Ὅχι νὰ σ' ἀφῆνω νὰ κάμῃς τὸ κἄτι σου, καὶ νὰ μοῦ λές πῶς μυρίζω κιόλας. Ἀφῆνομε ποὺ δὲν ἦπια, ἀλλὰ καὶ νὰ πῖνα καὶ λίγο ἦταν καμμιὰ ἀμαρτία τάχα; Ἡ δὲν εἶμαι νοικοκυρὰ ἐγὼ ἐδῶ μέσα;

— Νοικοκυρὰ καὶ βασίλισσα εἶσαι, ἀγαπημένη μου, καὶ μπορεῖς ὅσο θέλεις νὰ πίνης, καὶ ὅτι, θέλεις νὰ κάμῃς. Ἀκούς ἐκεῖ λέει! Μακάρι νὰ πῖνες! Ἐγὼ ὁ καψερὸς πάντοτε σοὺ τὸ λέω νὰ πίνης ἀπὸ λίγο γιὰ τὴ λιγοῦρα ποὺ σῶμεινε ἀπὸ τὴν ἀρρώστια. Ἐλα τώρα μπαρίσι! τῆς λέει, καὶ πῆγε πάλι νὰ τὴν ἀγκαλιάσῃ. Ἐκεῖνη δὲμος πάλι τραβήχτηκε.

— Μή, τοῦ λέει, γιὰτὶ σήμανε ἡ καμπάνα καὶ δὲν κάμει.

Ἡ ξέχασες ποὺ ναι αὐριο Κυριακή;

— Καλὰ λές, καλὰ λές, παπαδιά μου.

(τὴν Κυριακὴν τελειώνει)

ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ ΕΞΑΡΧΟΣ